KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 13.5.2025 r.
COM(2025) 246 final

2025/0118 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

dotycząca stanowiska, które ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej na 18. Posiedzeniu Komitetu Stron Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej, w odniesieniu do przyjęcia zaleceń i wniosków skierowanych do 10 państw będących Stronami oraz dotyczących wdrażania przez nie tej konwencji w zakresie kwestii związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, w odniesieniu do azylu i zasady non-refoulement

UZASADNIENIE

1. PRZEDMIOT WNIOSKU

Niniejszy wniosek dotyczy decyzji w sprawie stanowiska, które ma być zajęte w imieniu Unii na 18. posiedzeniu Komitetu Stron Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (zwanej dalej „konwencją stambulską" lub „konwencją") w dniach 5–6 czerwca 2025 r. w związku z przewidywanym przyjęciem ośmiu projektów zaleceń i dwóch projektów wniosków, skierowanych do 10 państw będących Stronami i dotyczących wdrażania przez nie konwencji.

2. KONTEKST WNIOSKU

2.1. Konwencja stambulska

W konwencji stambulskiej zawarto kompleksowy i zharmonizowany zbiór postanowień służących zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w Europie i poza nią. Konwencja weszła w życie 1 sierpnia 2014 r.

UE podpisała konwencję w czerwcu 2017 r., a procedurę przystąpienia zakończyła 28 czerwca 2023 r. wraz ze złożeniem dwóch instrumentów zatwierdzenia, w wyniku czego konwencja weszła w życie dla Unii 1 października 2023 r. UE przystąpiła do konwencji w odniesieniu do kwestii wchodzących w zakres jej wyłącznych kompetencji, mianowicie instytucji Unii[1] i jej administracji publicznej oraz współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, azylu i zasady non-refoulement[2]. Konwencję podpisały wszystkie państwa członkowskie, a 22 z nich ją ratyfikowały[3].

2.2. Komitet Stron

Komitet Stron[4] składa się z przedstawicieli Stron konwencji. Strony muszą dołożyć starań, aby mianować – jako swoich przedstawicieli – ekspertów możliwie najwyższej rangi w obszarze zapobiegania i zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej[5]. Zadania powierzone Komitetowi Stron wymieniono w punkcie 1 jego regulaminu wewnętrznego[6]. 1 października 2023 r. UE stała się Stroną konwencji stambulskiej, a tym samym członkiem Komitetu Stron (art. 67 ust. 1 konwencji).

---

1 Decyzja Rady (UE) 2023/1075 z dnia 1 czerwca 2023 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w odniesieniu do instytucji i administracji publicznej Unii, Dz.U. L 143 I z 2.6.2023, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2023/1075/oj.

2 Decyzja Rady (UE) 2023/1076 z dnia 1 czerwca 2023 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w odniesieniu do spraw związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, w odniesieniu do azylu i zasady non-refoulement, Dz.U. L 143 I z 2.6.2023, s. 4, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2023/1076/oj.

3 Stan ratyfikacji na dzień 24.04.2025 r.: AT (2013 r.); BE (2016 r.); CY (2017 r.); DE (2017 r.); DK (2014 r.); IE (2019 r.); EL (2018 r.); ES (2014 r.); EE (2017 r.); FI (2015 r.); FR (2014 r.); HR (2018 r.); IT (2013 r.); LU (2018 r.); MT (2014 r.); NL (2015 r.); PL (2015 r.); PT (2013 r.); RO (2016 r.); SI (2015 r.); SV (2014 r.); LV (2023 r.).

4 Komitet Stron – Konwencja stambulska: zwalczanie przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (coe.int).

5 Zasada 2.1.b regulaminu wewnętrznego Komitetu Stron.

6 Dokument IC-CP(2015)2, przyjęty 4 maja 2015 r.

2.3. Mechanizm monitorujący konwencji stambulskiej

W konwencji stambulskiej ustanowiono mechanizm monitorujący mający zapewnić jej skuteczne wdrożenie przez Strony[7]. Celem jest ocena sposobu, w jaki konwencja jest stosowana w praktyce, a także udzielenie Stronom wskazówek. Mechanizm monitorujący obejmuje dwa odrębne, lecz wzajemnie powiązane organy: niezależny organ ekspercki (Grupa Ekspertów do spraw Przeciwdziałania Przemocy wobec Kobiet i Przemocy Domowej, „GREVIO") oraz Komitet Stron.

Zgodnie z art. 66 ust. 1 konwencji GREVIO jest niezależną grupą ekspertów, której zadaniem jest monitorowanie wdrażania konwencji stambulskiej w poszczególnych krajach. Procedurę monitorowania przedstawiono w art. 68 konwencji. Zgodnie z art. 68 ust. 1 konwencji nowe Strony zobowiązane są do przedstawienia sprawozdania dotyczącego środków legislacyjnych i innych środków wdrażających postanowienia konwencji, sporządzonego na podstawie kwestionariusza opracowanego przez GREVIO. GREVIO przygotowuje sprawozdanie dotyczące środków wprowadzonych przez daną Stronę w celu wdrożenia konwencji oraz przekazuje sugestie i propozycje, w jaki sposób Strona ta może rozwiązać zidentyfikowane problemy[8].

Zgodnie z art. 68 ust. 12 konwencji Komitet Stron może na podstawie sprawozdań GREVIO przyjąć zalecenia zaadresowane do danej Strony dotyczące wdrożenia konwencji oraz określić datę przekazania informacji na temat ich wdrożenia. W myśl tego postanowienia Komitet Stron przyjmuje zalecenia dla Stron zawierające rozróżnienie między działaniami, które należy podjąć jak najszybciej, przy czym istnieje wymóg złożenia sprawozdania w ciągu trzech lat, a działaniami, które – choć ważne – są drugorzędne pod względem pilności. Pod koniec wspomnianego trzyletniego okresu Strona musi przedłożyć Komitetowi Stron sprawozdanie z postępów w wypełnianiu zaadresowanych do niej zaleceń. Na podstawie tych informacji i wszelkich dodatkowo uzyskanych informacji Sekretariat Komitetu[9] opracowuje wnioski dotyczące wypełniania zaleceń w odniesieniu do każdej ze Stron objętych przeglądem, które to wnioski przyjmuje Komitet Stron.

Jako że procedura oceny wyjściowej została zakończona w odniesieniu do prawie wszystkich Stron, pod koniec 2022 r. członkowie GREVIO postanowili przystąpić do kolejnego etapu swojej oceny. Zgodnie z art. 68 ust. 3 konwencji, po przeprowadzeniu oceny wyjściowej, procedury oceny stosowane przez GREVIO dzieli się na cykle („cykle oceny tematycznej"). Pierwszy cykl oceny tematycznej zaplanowany na lata 2023–2031 zatytułowany jest „Budowanie zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości". Ocena wyjściowa obejmowała około 60 artykułów konwencji stambulskiej, natomiast nowa procedura oceny tematycznej obejmuje 20 artykułów, a mianowicie art. 3, 7, 8, 11, 12, 14, 15, 16, 18, 20, 22, 25, 31, 48, 49, 50, 51, 52, 53 i 56. W artykułach tych określono normy dla organów egzekwowania prawa, podmiotów wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych, normy świadczenia ogólnych i specjalistycznych usług wsparcia dla ofiar oraz ogólne podejście mające na względzie przede wszystkim ofiary. Celem jest pogłębiona ocena tych obszarów, ze szczególnym uwzględnieniem postępów poczynionych odnośnie do każdego artykułu. Na ostatnim posiedzeniu w grudniu 2024 r. Komitet Stron przyjął decyzję w sprawie zaleceń, które ma przyjąć w świetle sprawozdań GREVIO objętych pierwszym cyklem oceny tematycznej [IC-CP(2024)10 rev].

---

7 Art. 2 ust. 1 konwencji stambulskiej.

8 Art. 68 ust. 10 konwencji stambulskiej.

9 Obowiązującą procedurę nadzorowania wdrożenia oraz sprawozdawczości opisano w „Ramach nadzoru nad wdrażaniem zaleceń skierowanych do państw będących Stronami", przyjętych przez Komitet Stron 13 kwietnia 2021 r., IC-CP/Inf(2021)2.

Dotychczasową praktyką stosowaną przez Komitet Stron było przyjmowanie zaleceń i wniosków w drodze konsensusu na posiedzeniach, które odbywają się zazwyczaj dwa razy w roku na wniosek[10] jednej trzeciej Stron, Przewodniczącego Komitetu Stron lub Sekretarza Generalnego.

2.4. Planowane akty Komitetu Stron

Przewiduje się, że na 18. posiedzeniu w dniach 5–6 czerwca 2025 r. Komitet Stron przystąpi do przyjęcia następujących ośmiu projektów zaleceń na podstawie pierwszego cyklu oceny tematycznej i dwóch projektów wniosków („przewidywane akty" lub „projekty zaleceń i wniosków"):

- zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Albanię [IC-CP(2025)2-prov];
- zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Austrię [IC-CP(2025)3-prov];
- zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Danię [IC-CP(2025)4-prov];
- zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Finlandię [IC-CP(2025)5-prov];
- zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Monako [IC-CP(2025)6-prov];
- zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Czarnogórę [IC-CP(2025)7-prov];
- zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Hiszpanię [IC-CP(2025)8-prov];
- zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Szwecję [IC-CP(2025)9-prov];
- wniosków w sprawie wykonania zaleceń dotyczących San Marino przyjętych przez Komitet Stron [IC-CP(2025)10-prov]
- wniosków w sprawie wykonania zaleceń dotyczących Słowenii przyjętych przez Komitet Stron [IC-CP(2025)11-prov].

3. STANOWISKO, KTÓRE MA BYĆ ZAJĘTE W IMIENIU UNII

Przewidywane akty skierowane są do 10 państw będących Stronami i zawierają osiem zaleceń (na podstawie procedury dotyczącej pierwszej oceny tematycznej) dotyczących środków, jakie należy podjąć w celu wdrożenia konwencji stambulskiej, a także wnioski dotyczące

[10] Art. 67 ust. 2 konwencji.

wdrażania wcześniejszych zaleceń przez państwa będące Stronami. Dotyczą one wykonania postanowień konwencji, które odnoszą się do współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, takich jak kwestie związane z ochroną ofiar i ze wsparciem udzielanym ofiarom przemocy wobec kobiet i przemocy domowej oraz – w odniesieniu do wniosków dotyczących jednej Strony – również wykonania postanowień konwencji dotyczących azylu i zasady non-refoulement. Kwestie te są uregulowane w dorobku Unii, zwłaszcza w dyrektywie w sprawie zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej[11], dyrektywie o prawach ofiar[12], rozporządzeniu w sprawie procedury azylowej[13], [14]dyrektywie w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową oraz dyrektywie w sprawie łączenia rodzin[15]. Wchodzą one w zakres wyłącznych kompetencji UE w stopniu, w jakim odpowiednie postanowienia Konwencji mogą wpływać na wspólne zasady lub zmieniać ich zakres w rozumieniu art. 3 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Planowane akty mogą mieć decydujący wpływ na treść prawa Unii, ponieważ mogą wpływać na wykładnię odpowiednich postanowień konwencji w przyszłości, dlatego należy ustalić stanowisko, które ma być zajęte w imieniu Unii w ramach Komitetu Stron w odniesieniu do kwestii związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, azylem i zasadą non-refoulement.

Projekty zaleceń i wniosków w sprawach wchodzących w zakres kompetencji Unii są zgodne z celami i politykami Unii w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, azylu i zasady non-refoulement i nie budzą żadnych zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii. Proponuje się zatem, aby Unia nie sprzeciwiała się przyjęciu projektów zaleceń i wniosków na 18. posiedzeniu Komitetu Stron.

4. PODSTAWA PRAWNA

4.1. Proceduralna podstawa prawna

4.1.1. Zasady

Art. 218 ust. 9 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) określa tryb przyjmowania decyzji ustalających „stanowiska, które mają być zajęte w imieniu Unii w ramach organu utworzonego przez umowę, gdy organ ten ma przyjąć akty mające skutki prawne, z wyjątkiem aktów uzupełniających lub zmieniających ramy instytucjonalne umowy”.

Pojęcie „akty mające skutki prawne” obejmuje akty, które mają skutki prawne na mocy przepisów prawa międzynarodowego dotyczących danego organu. Obejmuje ono ponadto

---

11 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1385 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (*Dz.U. L, 2024/1385, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1385/o*).

12 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE z dnia 25 października 2012 r. ustanawiająca normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw oraz zastępująca decyzję ramową Rady 2001/220/WSiSW (Dz.U. L 315, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2012/29/oj).

13 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1348 w sprawie ustanowienia wspólnej procedury ubiegania się o ochronę międzynarodową w Unii i uchylenia dyrektywy 2013/32/UE (Dz.U. L, 2024/1348, ELI: *http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1348/oj*).

14 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1346 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową (Dz.U. L, 2024/1346, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1346/OJ).

15 Dyrektywa 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin (Dz.U. L 251, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2003/86/oj)

instrumenty, które nie są wiążące na mocy prawa międzynarodowego, ale mogą „w sposób decydujący wywrzeć wpływ na treść przepisów przyjętych przez prawodawcę Unii”[16].

4.1.2. Zastosowanie w niniejszej sprawie

Komitet Stron jest organem ustanowionym na podstawie konwencji stambulskiej. Przewidywane akty, które mają zostać przyjęte przez Komitet Stron, stanowią akty mające skutki prawne. Przewidywane akty mogą mieć decydujący wpływ na treść prawa Unii, a mianowicie rzutować na wykładnię odnośnych postanowień konwencji stambulskiej w przyszłości. W związku z tym proceduralną podstawą prawną proponowanej decyzji jest art. 218 ust. 9 TFUE.

4.2. Materialna podstawa prawna

4.2.1. Zasady

Materialna podstawa prawna decyzji przyjętej w trybie art. 218 ust. 9 TFUE jest uzależniona głównie od celu i treści planowanego aktu, którego dotyczy stanowisko, które ma być zajęte w imieniu Unii. Jeżeli planowany akt ma dwojaki cel lub dwa elementy składowe, a jeden z tych celów lub elementów da się określić jako główny, zaś drugi ma jedynie poboczny charakter, decyzja przyjęta w trybie art. 218 ust. 9 TFUE musi mieć jedną materialną podstawę prawną, a mianowicie podstawę, której wymaga główny lub dominujący cel lub element składowy.

Jeżeli planowany akt ma jednocześnie wiele celów lub elementów składowych, które są nierozerwalnie powiązane, a żaden nie ma charakteru pobocznego w stosunku do pozostałych, materialna podstawa prawna decyzji przyjętej w trybie art. 218 ust. 9 TFUE musi – na zasadzie wyjątku – obejmować różne, odpowiadające tym celom i elementom podstawy prawne.

4.2.2. Zastosowanie w niniejszej sprawie

Jeśli chodzi o materialną podstawę prawną planowanego aktu, UE przystąpiła do konwencji stambulskiej w odniesieniu do kwestii wchodzących w zakres jej wyłącznych kompetencji, mianowicie instytucji i administracji publicznej Unii[17] oraz w odniesieniu do spraw związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, azylu i zasady non-refoulement[18]. UE przystąpiła do konwencji stambulskiej w drodze dwóch odrębnych decyzji Rady, aby uwzględnić szczególne stanowisko Danii i Irlandii w odniesieniu do tytułu V TFUE. W związku z tym decyzję w sprawie stanowiska, które ma być zajęte w imieniu Unii w Komitecie Stron, trzeba również podzielić na dwie decyzje, o ile odnośne zalecenia lub wnioski dotyczą obu kwestii.

Przewidywane akty służą osiągnięciu celów w obszarze współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych (art. 82 ust. 2 i art. 84 TFUE) oraz azylu i zasady non-

---

16 Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 7 października 2014 r. w sprawie C-399/12 Niemcy przeciwko Radzie, ECLI:EU:C:2014:2258, pkt 61–64.

17 Decyzja Rady (UE) 2023/1075 z dnia 1 czerwca 2023 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w odniesieniu do instytucji i administracji publicznej Unii (Dz.U. L 143 I z 2.6.2023, s. 1, ELI: https://eur-lex.europa.eu/eli/dec/2023/1075/oj).

18 Decyzja Rady (UE) 2023/1076 z dnia 1 czerwca 2023 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w odniesieniu do spraw związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, w odniesieniu do azylu i zasady non-refoulement (Dz.U. L 143 I z 2.6.2023, s. 4, ELI: https://eur-lex.europa.eu/eli/dec/2023/1076/oj).

refoulement (art. 78 ust. 2 TFUE) i zawierają komponenty z tych dziedzin. Kwestie te są związane w sposób nierozłączny, a żadna z nich nie ma charakteru pobocznego w stosunku do pozostałych. Materialna podstawa prawna proponowanej decyzji obejmuje w związku z tym następujące postanowienia: Art. 78 ust. 2, art. 82 ust. 2 i art. 84 TFUE.

4.3. Wnioski

Podstawą prawną wnioskowanej decyzji powinny być art. 78 ust. 2, art. 82 ust. 2 i art. 84 w związku z art. 218 ust. 9 TFUE.

2025/0118 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

dotycząca stanowiska, które ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej na 18. Posiedzeniu Komitetu Stron Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej, w odniesieniu do przyjęcia zaleceń i wniosków skierowanych do 10 państw będących Stronami oraz dotyczących wdrażania przez nie tej konwencji w zakresie kwestii związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, w odniesieniu do azylu i zasady non-refoulement

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 78 ust. 2, art. 82 ust. 2 i art. 84 w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Unia zawarła Konwencję Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (zwaną dalej „konwencją") na podstawie decyzji Rady (UE) 2023/1075[19] – w odniesieniu do instytucji i administracji publicznej Unii – oraz na podstawie decyzji Rady (UE) 2023/1076[20] – w zakresie kwestii związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, w odniesieniu do azylu i zasady non-refoulement, o ile kwestie te wchodzą w zakres wyłącznych kompetencji Unii; konwencja weszła w życie w odniesieniu do Unii w dniu 1 października 2023 r.

(2) Zgodnie z art. 66 ust. 1 Konwencji zadaniem Grupy Ekspertów do spraw Przeciwdziałania Przemocy wobec Kobiet i Przemocy Domowej (zwanej dalej „GREVIO") jest monitorowanie wdrażania konwencji przez Strony. Zgodnie z art. 68 ust. 11 konwencji GREVIO ma przyjąć sprawozdanie i wnioski dotyczące środków podjętych przez daną Stronę w celu wdrożenia postanowień konwencji.

(3) Zgodnie z art. 68 ust. 12 konwencji Komitet Stron może przyjąć zalecenia zaadresowane do danej Strony. Zalecenia opierają się na sprawozdaniu GREVIO oraz zawierają rozróżnienie między środkami, które zdaniem Komitetu Stron dana Strona powinna podjąć jak najszybciej, przy czym istnieje wymóg złożenia Komitetowi Stron sprawozdania z podjętych działań w ciągu trzech lat, a środkami, które – choć ważne –

---

[19] Decyzja Rady (UE) 2023/1075 z dnia 1 czerwca 2023 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w odniesieniu do instytucji i administracji publicznej Unii (Dz.U. L 143 I z 2.6.2023, s. 1), decyzja - 2023/1075 - PL - EUR-Lex.

[20] Decyzja Rady (UE) 2023/1076 z dnia 1 czerwca 2023 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w odniesieniu do spraw związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, w odniesieniu do azylu i zasady non-refoulement (Dz.U. L 143 I z 2.6.2023, s. 4) decyzja - 2023/1076 - PL - EUR-Lex.

nie są równorzędne pod względem pilności. Pod koniec trzyletniego okresu dana Strona musi złożyć Komitetowi Stron sprawozdanie z podjętych środków w dziesięciu konkretnych obszarach objętych zakresem konwencji. Na podstawie tych informacji oraz wszelkich dodatkowo uzyskanych informacji Komitet Stron przyjmuje wnioski dotyczące wykonania zaleceń, przygotowane przez jego Sekretariat.

(4) W myśl art. 68 ust. 3 konwencji, po przeprowadzeniu oceny wyjściowej, procedury oceny stosowane przez GREVIO należy podzielić na cykle („cykle oceny tematycznej"). Pierwszy cykl oceny tematycznej zatytułowany jest „Budowanie zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości" i dotyczy 20 konkretnych artykułów konwencji, a mianowicie art. 3, 7, 8, 11, 12, 14, 15, 16, 18, 20, 22, 25, 31, 48, 49, 50, 51, 52, 53 i 56. Na ostatnim posiedzeniu 17 grudnia 2024 r. Komitet Stron przyjął decyzję w sprawie zaleceń, które ma przyjąć w świetle sprawozdań GREVIO objętych pierwszym cyklem oceny tematycznej [IC-CP(2024)10 rev].

(5) Oczekuje się, że na 18. posiedzeniu w dniach 5–6 czerwca 2025 r. Komitet Stron przyjmie projekty ośmiu zaleceń w oparciu o pierwszy cykl oceny tematycznej pt. „Budowanie zaufania poprzez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości" oraz projekty dwóch wniosków w sprawie wdrażania konwencji przez 10 stron („projekty zaleceń i wniosków"):

- zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Albanię [IC-CP(2025)2-prov];
- zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Austrię [IC-CP(2025)3-prov];
- zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Danię [IC-CP(2025)4-prov];
- zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Finlandię [IC-CP(2025)5-prov];
- zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Monako [IC-CP(2025)6-prov];
- zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Czarnogórę [IC-CP(2025)7-prov];
- zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Hiszpanię [IC-CP(2025)8-prov];
- zalecenia w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Szwecję [IC-CP(2025)9-prov];
- wniosków w sprawie wykonania zaleceń dotyczących San Marino przyjętych przez Komitet Stron [IC-CP(2025)10-prov] oraz

– wniosków w sprawie wykonania zaleceń dotyczących Słowenii przyjętych przez Komitet Stron [IC-CP(2025)11-prov].

(6) Projekty zaleceń i wniosków dotyczą wdrażania postanowień konwencji, które odnoszą się do współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, m.in. kwestii ochrony i wsparcia ofiar przemocy wobec kobiet i przemocy domowej. Wnioski dotyczą również wdrażania postanowień konwencji dotyczących azylu i zasady non-refoulement. Kwestie te wchodzą w zakres dorobku prawnego UE, w szczególności dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1385[21], dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE[22], rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1348[23], dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1346[24] oraz dyrektywy Rady 2003/86/WE[25]. Projekty zaleceń i wniosków będą miały skutki prawne. Należy zatem ustalić stanowisko, które ma być zajęte w imieniu Unii na forum Komitetu Stron odnośnie do kwestii związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, azylem i zasadą non-refoulement.

(7) Należy zauważyć, że zalecenia dotyczące niektórych artykułów konwencji jedynie częściowo wchodzą w zakres kompetencji Unii. W związku z tym, jeżeli chodzi o zalecenia dotyczące art. 49 i 50, niniejsza decyzja powinna pozostawać bez uszczerbku dla kompetencji państw członkowskich w zakresie wewnętrznej organizacji i administrowania ich systemami wymiaru sprawiedliwości; odnośnie do zaleceń dotyczących art. 11 i 20 niniejsza decyzja powinna pozostawać bez uszczerbku dla kompetencji państw członkowskich w zakresie organizacji i świadczenia usług zdrowotnych i opieki medycznej; co się tyczy zaleceń dotyczących art. 14, niniejsza decyzja powinna pozostawać bez uszczerbku dla kompetencji państw członkowskich w zakresie treści nauczania i organizacji systemów edukacji; w odniesieniu do zaleceń dotyczących art. 31 niniejsza decyzja powinna pozostawać bez uszczerbku dla kompetencji państw członkowskich w dziedzinie prawa rodzinnego.

(8) Jeżeli chodzi o Albanię, projekt zalecenia w sprawie wdrażania przez to państwo konwencji zakłada, że konieczne jest zapewnienie wystarczającego i trwałego finansowania odpowiednich polityk i środków mających na celu zapobieganie wszelkim formom przemocy wobec kobiet i zwalczanie takich form przemocy, m.in. w drodze przejrzystych procedur dotyczących finansowania organizacji działających na rzecz praw kobiet (art. 8 konwencji); wspieranie kampanii lub programów uświadamiających oraz dokonywanie regularnej oceny ich wpływu (art. 12

---

21 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1385 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (Dz.U. L, 2024/1385, 24.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1385/oj).

22 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE z dnia 25 października 2012 r. ustanawiająca normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw oraz zastępująca decyzję ramową Rady 2001/220/WSiSW (Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 57, http://data.europa.eu/eli/dir/2012/29/oj).

23 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1348 w sprawie ustanowienia wspólnej procedury ubiegania się o ochronę międzynarodową w Unii i uchylenia dyrektywy 2013/32/UE (Dz.U. L, 2024/1348, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1348/oj).

24 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1346 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową (Dz.U. L, 2024/1346, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1346/oj).

25 Dyrektywa Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin (Dz.U. L 251 z 3.10.2003, s. 12, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2003/86/oj).

konwencji); zapewnienie szkolenia dla odpowiednich specjalistów i podejmowanie działań następczych w związku z takim szkoleniem (art. 15 konwencji); rozszerzenie zakresu istniejących programów skierowanych do sprawców i wprowadzenie programów zaadresowanych do sprawców przestępstw na tle seksualnym (art. 16 konwencji); zapewnienie ofiarom przemocy dostępu do kompleksowych usług opieki zdrowotnej (art. 20 konwencji), zwiększenie finansowania i liczby dostępnych usług dla kobiet będących ofiarami przemocy, zwłaszcza dla kobiet o szczególnych potrzebach (art. 20 konwencji); zapewnienie wystarczających specjalistycznych usług wsparcia dla wszystkich kobiet będących ofiarami przemocy i ich dzieci, niezależnie od ich woli zgłoszenia aktu przemocy, oraz zapewnienie finansowania krajowym infoliniom (art. 22 konwencji); umożliwienie ofiarom przemocy seksualnej dostępu do badań z zakresu medycyny sądowej, które nie są uzależnione od ich gotowości do zgłoszenia aktu przestępstwa, oraz odpowiednie przechowywanie dowodów kryminalistycznych (art. 25 konwencji); wprowadzenie środków w celu zniesienia obowiązkowego postępowania pojednawczego we wszystkich sprawach karnych dotyczących przemocy wobec kobiet; zwiększenie zdolności, wiedzy i reagowania funkcjonariuszy organów ścigania w celu zapewnienia terminowej reakcji uwzględniającej potrzeby ofiary oraz podjęcie działań w celu usprawnienia dokonywania zgłoszeń przez kobiety będące ofiarami przestępstw (art. 49 i 50 konwencji); stosowanie – w koordynacji ze wszystkimi właściwymi agencjami – procedur oceny ryzyka w sprawach dotyczących wszystkich form przemocy objętych zakresem konwencji (art. 51 konwencji); lepsze stosowanie nakazów doraźnych oraz monitorowanie i egzekwowanie takich nakazów (art. 52 konwencji); zapewnienie dostępności nakazów ochronnych i umożliwienie wszystkim ofiarom wystąpienia o takie nakazy; egzekwowanie i monitorowanie takich nakazów, w tym za pomocą sankcji za naruszenia (art. 53 konwencji) oraz dokonywanie ocen wdrażania środków ochrony i zapewnienie ich zgodności z konwencją (art. 56 konwencji). Ponieważ zalecenia w tych kwestiach są zgodne z politykami i celami Unii w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych oraz nie budzą żadnych zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec przyjęcia zalecenia skierowanego do Albanii.

(9) Jeżeli chodzi o Austrię, projekt zalecenia w sprawie wdrażania przez to państwo konwencji zakłada, że konieczne jest przyjęcie i dostosowanie definicji „przemocy domowej” (art. 3 konwencji); opracowanie długoterminowego i kompleksowego planu działania/strategicznego dokumentu politycznego dotyczącego wszystkich form przemocy objętych zakresem konwencji (art. 7 konwencji); dostosowanie kategorii danych do stosowania przez wymiar sprawiedliwości oraz gromadzenie danych na temat liczby kobiet i dziewcząt, które kontaktują się z służbami socjalnymi (art. 11 konwencji); zintensyfikowanie wysiłków na rzecz wyeliminowania uprzedzeń i stereotypów związanych z płcią w społeczeństwie austriackim poprzez środki zapobiegawcze, w tym kampanie lub programy uświadamiające; informowanie ofiar o dostępności usług wsparcia i dokonywanie oceny ich wpływu (art. 12 konwencji); zapewnienie odpowiednim specjalistom odpowiedniego szkolenia (art. 15 konwencji); zapewnienie ofiarom dostępu do usług wsparcia, w tym zakwaterowania i wydawania sprawozdań kryminalistycznych dokumentujących obrażenia; zapewnienie wystarczającej liczby miejsc w schroniskach w całym kraju (art. 22 konwencji); utworzenie ośrodków świadczących pomoc ofiarom przemocy seksualnej w całym kraju i zapewnienie skutecznego wsparcia ofiarom przemocy seksualnej (art. 25 konwencji); usprawnienie wymiany informacji między właściwymi organami w sprawach dotyczących prawa do opieki nad dzieckiem i do widzenia z dzieckiem

(art. 31 konwencji) oraz stosowanie nakazów ochronnych i unikanie luk czasowych między nakazami doraźnymi a nakazami ochronnymi (art. 53 konwencji). Ponieważ zalecenia w tych kwestiach są zgodne z politykami i celami Unii w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych oraz nie budzą żadnych zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec przyjęcia zalecenia skierowanego do Austrii.

(10) Jeżeli chodzi o Danię, projekt zalecenia w sprawie wdrażania przez to państwo konwencji zakłada, że konieczne jest zadbanie o to, aby odpowiednie definicje form przemocy wobec kobiet były zgodne z konwencją (art. 3 konwencji); opracowanie długoterminowej strategii krajowej zgodnej z konwencją (art. 7 konwencji); odpowiednie przydzielenie środków finansowych, w tym środków na schroniska dla ofiar przemocy domowej (art. 8 konwencji); gromadzenie zdezagregowanych danych i zagwarantowanie poufności (art. 11 konwencji); priorytetowe traktowanie podejścia uwzględniającego aspekt płci w inicjatywach zapobiegawczych (art. 12 konwencji); zapewnienie odpowiednim specjalistom regularnego kształcenia i doskonalenia zawodowego (art. 15 konwencji); ustanowienie zinstytucjonalizowanych struktur współpracy z myślą o skutecznej współpracy wielu podmiotów (art. 18 konwencji); zagwarantowanie dostępu do poradnictwa psychologicznego, standardów jakości, dostępności i stabilności finansowej schronisk oraz niezbędnego wsparcia ofiarom przemocy seksualnej (art. 22 i 25 konwencji); szerzenie wiedzy wśród podmiotów wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych na temat nowych przepisów prawa karnego (art. 49 i 50 konwencji); dopilnowanie, aby ocena ryzyka była przeprowadzana w koordynacji z odpowiednimi podmiotami (art. 51 konwencji); częstsze stosowanie nakazów doraźnych i nakazów ochronnych, monitorowanie wyników zgodności i nakładanie sankcji w razie naruszeń (art. 52 i 53 konwencji) oraz zapewnienie właściwego wdrażania środków ochrony ofiar w postępowaniach przygotowawczych i sądowych (art. 56 konwencji). Ponieważ zalecenia w tych kwestiach są zgodne z politykami i celami Unii w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych oraz nie budzą żadnych zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec przyjęcia zalecenia skierowanego do Danii.

(11) Jeżeli chodzi o Finlandię, projekt zalecenia w sprawie wdrażania przez to państwo konwencji zakłada, że konieczne jest opracowanie długoterminowej strategii krajowej w celu zapewnienia kompleksowego i skoordynowanego podejścia (art. 7 konwencji); zapewnienie dostatecznego finansowania publicznego i mechanizmów zrównoważonego finansowania organizacjom pozarządowym udzielającym ofiarom specjalistycznego wsparcia (art. 8 konwencji); ustanowienie znormalizowanych kategorii danych i zharmonizowanie systemów gromadzenia danych (art. 11 konwencji); regularne prowadzenie kampanii uświadamiających (art. 12 konwencji); zapewnienie odpowiednim specjalistom systematycznych szkoleń (art. 15 konwencji); ustanowienie programów skierowanych do sprawców przemocy domowej (art. 16 konwencji); ustanowienie zinstytucjonalizowanych, wielopodmiotowych struktur koordynacyjnych między odpowiednimi podmiotami (art. 18 konwencji); ustanowienie usług wsparcia, aby ułatwić ofiarom przezwyciężenie skutków doznanej przemocy i osiągnięcie niezależności (art. 20 konwencji); zwiększenie zarówno liczby schronisk, jak i dostępu do nich (art. 22 konwencji); zadbanie o rozmieszczenie terytorialne ośrodków świadczących pomoc ofiarom gwałtów, tak aby zapewnić wsparcie wszystkim ofiarom przemocy seksualnej (art. 25 konwencji); dopilnowanie, aby mediacja nie miała negatywnego wpływu na postępowania przygotowawcze ani nie utrudniała ofiarom dostępu do wymiaru sprawiedliwości (art. 48 konwencji);

zapewnienie organom ścigania odpowiedniego szkolenia w zakresie reagowania na przypadki przemocy wobec kobiet oraz prowadzenie terminowych i odpowiednich dochodzeń w ich sprawie (art. 49 i 50 konwencji); podjęcie działań w celu ustanowienia systematycznie stosowanego mechanizmu znormalizowanej oceny ryzyka (art. 51 konwencji) oraz częstsze stosowanie nakazów doraźnych i nakazów ochronnych, a także bardziej dogłębne monitorowanie takich nakazów (art. 52 i 53 konwencji). Ponieważ zalecenia w tych kwestiach są zgodne z politykami i celami Unii w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych oraz nie budzą żadnych zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec przyjęcia zalecenia skierowanego do Finlandii.

(12) Jeżeli chodzi o Monako, projekt zalecenia w sprawie wdrażania przez to państwo konwencji zakłada, że konieczne jest przyjęcie zgodnej z konwencją definicji przemocy domowej (art. 3 konwencji); opracowanie długoterminowej i nadrzędnej strategii w celu wypracowania kompleksowej i skoordynowanej polityki (art. 7 konwencji); kontynuowanie prac nad gromadzeniem danych dotyczących wszystkich objętych zakresem konwencji form przemocy wobec kobiet (art. 11 konwencji); rozszerzenie środków mających zapobiegać przemocy domowej na inne formy przemocy objęte zakresem konwencji (art. 12 konwencji); podejmowanie działań, aby szerzyć wiedzę na temat przemocy wobec kobiet w szkołach (art. 14 konwencji); opracowanie programów skierowanych do sprawców przemocy (art. 16 konwencji); utworzenie krajowej infolinii dla kobiet będących ofiarami przemocy oraz kontynuowanie rozwoju specjalistycznych usług dla ofiar aktów przemocy objętej zakresem konwencji (art. 22 konwencji); utworzenie ośrodków świadczących pomoc ofiarom gwałtów i przemocy seksualnej (art. 25 konwencji); zadbanie o to, aby specjaliści uczestniczący w postępowaniu karnym dysponowali wystarczającą wiedzą fachową i odbyli szkolenie uwzględniające aspekt płci (art. 49 i 50 konwencji); ujednolicenie praktyki dotyczącej skoordynowanej oceny ryzyka dla odpowiednich służb w odniesieniu do wszystkich form przemocy objętych zakresem konwencji (art. 51 konwencji) oraz zapewnienie ochrony praw ofiar w trakcie postępowań przygotowawczych i sądowych (art. 56 konwencji). Ponieważ zalecenia w tych kwestiach są zgodne z politykami i celami Unii w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych oraz nie budzą żadnych zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec przyjęcia zalecenia skierowanego do Monako.

(13) Jeżeli chodzi o Czarnogórę, projekt zalecenia w sprawie wdrożenia przez to państwo konwencji zakłada, że konieczne jest zapewnienie odpowiednich zasobów ludzkich i środków finansowych na potrzeby polityk, środków i prawodawstwa mających na celu zapobieganie i zwalczanie przemocy wobec kobiet, a także zapewnienie organizacjom pozarządowym trwałego finansowania (art. 8 konwencji); gromadzenie zdezagregowanych danych przez wszystkie zainteresowane strony oraz zharmonizowanie gromadzenia danych (art. 11 konwencji); zintensyfikowanie wysiłków na rzecz wdrożenia regularnych środków zapobiegawczych, prowadzenie kampanii uświadamiających i zwrócenie uwagi na podwyższone ryzyko przemocy, na jakie narażone są ofiary dyskryminacji intersekcjonalnej (art. 12 konwencji); zapewnienie wszystkim odpowiednim specjalistom kształcenia i doskonalenia zawodowego w zakresie przemocy wobec kobiet (art. 15 konwencji); ustanowienie i rozszerzenie programów przeznaczonych dla sprawców przemocy domowej i sprawców przemocy seksualnej (art. 16 konwencji); zadbanie o to, aby świadczeniodawcy opieki zdrowotnej traktowali priorytetowo kobiety będące ofiarami

przemocy i przemocy domowej oraz szanowali ich prywatność (art. 20 konwencji); zacieśnianie współpracy wielopodmiotowej (art. 18 konwencji); zwiększenie dostępności specjalistycznych usług wsparcia dla ofiar (art. 22 konwencji); utworzenie w całym kraju ośrodków świadczących pomoc ofiarom gwałtów (art. 25 konwencji); zapewnienie wymiany informacji na temat przemocy wobec kobiet między właściwymi sądami w postępowaniach cywilnych (art. 31 konwencji); skuteczne i terminowe prowadzenie dochodzeń w sprawie aktów przemocy wobec kobiet i przemocy domowej oraz ściganie ich sprawców, m.in. przez dopilnowanie, aby odpowiedni specjaliści posiadali wymaganą wiedzę fachową (art. 49 i 50 konwencji); systematyczne prowadzenie oceny ryzyka w przypadku przemocy domowej we współpracy z właściwymi organami (art. 51 konwencji); zapewnienie wszystkim ofiarom przemocy wobec kobiet, w tym dzieciom, dostępu do nakazów doraźnych (art. 52 konwencji); skuteczne monitorowanie nakazów ochronnych i karanie naruszeń (art. 53 konwencji) oraz skuteczne stosowanie istniejących środków ochrony i wprowadzenie dodatkowych środków ochrony zgodnych z konwencją (art. 56 konwencji). Ponieważ zalecenia w tych kwestiach są zgodne z politykami i celami Unii w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych oraz nie budzą żadnych zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec przyjęcia zalecenia skierowanego do Czarnogóry.

(14) W odniesieniu do Hiszpanii projekt zalecenia w sprawie wdrażania przez to państwo konwencji zakłada, że konieczne jest wdrożenie istniejących polityk w celu zapobiegania i zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej oraz zaangażowanie organizacji pozarządowych w kształtowanie polityki oraz w ocenę polityk i środków (art. 7 konwencji); gromadzenie zdezagregowanych danych i zharmonizowanie gromadzenia danych (art. 11 konwencji); nauczanie dzieci o kluczowym znaczeniu wyrażenia zgody w relacjach seksualnych (art. 14 konwencji); zintensyfikowanie szkolenia dla wszystkich odpowiednich specjalistów (art. 15 konwencji); dążenie do większej zgodności programów skierowanych do sprawców z konwencją (art. 16 konwencji); ustanowienie wielopodmiotowych mechanizmów współpracy ze wszystkimi właściwymi podmiotami w zakresie wszystkich form przemocy objętych zakresem konwencji oraz, w stosownych przypadkach, utworzenie punktów kompleksowej obsługi (art. 18 konwencji); zagwarantowanie wszystkim ofiarom przemocy seksualnej dostępu do usług wsparcia (art. 25 konwencji); zintensyfikowanie wymiany informacji między sądami cywilnymi a sądami karnymi oraz wzmocnienie środków mających na celu zapewnienie nadzorowanym lokalom do celów widzenia wystarczających zasobów (art. 31 konwencji); wyeliminowanie czynników, które uniemożliwiają ofiarom zgłaszanie aktów przemocy i prowadzą do wtórnej wiktymizacji (art. 49 i 50 konwencji) zapewnienie właściwym organom dostępu do nakazów doraźnych zgodnie z konwencją (art. 52 konwencji) oraz wprowadzenie środków w celu właściwego zaradzenia naruszeniom nakazów ochronnych (art. 53 konwencji). Ponieważ zalecenia w tych kwestiach są zgodne z politykami i celami Unii w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych oraz nie budzą żadnych zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec przyjęcia zalecenia skierowanego do Hiszpanii.

(15) Jeżeli chodzi o Szwecję, projekt zalecenia w sprawie wdrażania przez to państwo konwencji zakłada, że konieczne jest uwzględnianie w politykach dotyczących przemocy wobec kobiet potrzeb ofiar narażonych na dyskryminację intersekcjonalną, ocenianie wpływu strategii oraz stosowanie w politykach podejścia uwzględniającego

aspekt płci w odniesieniu do przemocy wobec kobiet (art. 3 i 7 konwencji); zapewnienie zrównoważonych poziomów finansowania organizacji, które działają na rzecz praw kobiet i zarządzają specjalistycznymi usługami wsparcia (art. 8 konwencji); zharmonizowanie gromadzenia danych i zapewnienie dezagregacji danych (art. 11 konwencji); rozszerzenie zakresu środków zapobiegania wszelkim formom przemocy wobec kobiet (art. 12 konwencji); wprowadzenie systematycznego szkolenia dla odpowiednich specjalistów w zakresie wszystkich form przemocy objętych zakresem konwencji oraz dokonywanie ocen takiego szkolenia (art. 15 konwencji); opracowanie norm minimalnych dotyczących programów skierowanych do sprawców zgodnie z konwencją i zapewnienie oceny (art. 16 konwencji); przyjęcie mechanizmów koordynacji i współpracy między właściwymi agencjami oraz, w miarę możliwości, w tych samych pomieszczeniach (art. 18 konwencji); dopilnowanie, aby służby socjalne zapewniały wszystkim ofiarom wystarczające wsparcie i pomoc, w tym wsparcie w kwestiach praktycznych (art. 20 konwencji); zwiększenie liczby schronisk i dostępu do nich dla wszystkich ofiar i ich dzieci (art. 22 konwencji); zapewnienie wystarczającej liczby ośrodków świadczących pomoc ofiarom gwałtów lub przemocy seksualnej w całym kraju (art. 25 konwencji); zapewnienie bezpiecznych pomieszczeń, w których mogą odbywać się nadzorowane widzenia z udziałem przeszkolonych specjalistów (art. 31 konwencji); wzmocnienie zdolności policji do reagowania na wszelkie formy przemocy wobec kobiet, w tym jej przejawy cyfrowe, oraz do prowadzenia dochodzeń w ich sprawie, a także podejmowanie działań zachęcających kobiety zagrożone dyskryminacją intersekcjonalną do zgłaszania aktów przemocy (art. 49 i 50 konwencji); prowadzenie ocen w sposób systematyczny i skoordynowany w przypadku ofiar i ich dzieci (art. 51 konwencji) oraz wprowadzenie środków, aby nakazy doraźne, zakazy zbliżania się i nakazy ochronne („zakazy kontaktu w przypadku wspólnego miejsca zamieszkania") były wydawane ze skutkiem natychmiastowym, w tym w odniesieniu do dzieci, były skutecznie monitorowane i aby towarzyszyły im odpowiednie sankcje (art. 52 i 53 konwencji). Ponieważ zalecenia w tych kwestiach są zgodne z politykami i celami Unii w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych oraz nie budzą żadnych zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec przyjęcia zalecenia skierowanego do Szwecji.

(16) Jeżeli chodzi o San Marino, projekty wniosków w sprawie wdrażania konwencji przez to państwo zakładają, że konieczne jest wspieranie organizacji społeczeństwa obywatelskiego przez zapewnienie trwałego finansowania w celu ustanowienia mechanizmów współpracy oraz koordynowanie działań między krajową instytucją koordynującą i organizacjami społeczeństwa obywatelskiego (art. 9 i 10 konwencji); usprawnienie gromadzenia zdezagregowanych danych na podstawie wspólnego systemu gromadzenia danych w celu regularnego przeprowadzania badań wiktymizacyjnych i wspieranie działań badawczych (art. 11 konwencji) oraz wypełnianie wymogów art. 59 konwencji dotyczących pobytu ofiar przemocy wobec kobiet (art. 59 konwencji). Ponieważ wnioski w tych kwestiach są zgodne z politykami i celami Unii w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, w odniesieniu do azylu i zasady non-refoulement, oraz nie budzą żadnych zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec przyjęcia wniosków skierowanych do San Marino.

(17) Jeżeli chodzi o Słowenię, projekty wniosków w sprawie wdrażania przez to państwo konwencji zakładają, że konieczne jest przyznanie podmiotom w pełni zinstytucjonalizowanym roli organu koordynującego oraz zapewnienie niezbędnych

zasobów ludzkich i środków finansowych (art. 10 konwencji); kompleksowe gromadzenie danych dotyczących wszystkich form przemocy objętych zakresem konwencji (art. 11 konwencji); wzmocnienie wymiany informacji między sądami cywilnymi i karnymi (art. 31 konwencji); zapewnienie szybkiej i odpowiedniej reakcji organów ścigania na przemoc wobec kobiet (art. 49 i 50) oraz przestrzeganie konwencji w sprawach dotyczących ścigania z urzędu gwałtu małżeńskiego (art. 55 konwencji). Ponieważ wnioski w tych sprawach są zgodne z polityką i celami Unii w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych i nie budzą żadnych zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko UE powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec przyjęcia wniosku skierowanego do Słowenii.

(18) Irlandia nie jest związana decyzją Rady (UE) 2023/1076, a zatem nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji.

(19) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji i nie jest nią związana ani jej nie stosuje,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, które ma być zajęte w imieniu Unii na 18. posiedzeniu Komitetu Stron ustanowionego na podstawie art. 67 konwencji, polega na niewnoszeniu sprzeciwu wobec przyjęcia następujących aktów:

1) zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Albanię [IC-CP(2025)2-prov];

2) zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Austrię [IC-CP(2025)3-prov];

3) zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Danię [IC-CP(2025)4-prov];

4) zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Finlandię [IC-CP(2025)5-prov];

5) zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Monako [IC-CP(2025)6-prov];

6) zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Czarnogórę [IC-CP(2025)7-prov];

7) zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Hiszpanię [IC-CP(2025)8-prov];

8) zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Szwecję [IC-CP(2025)9-prov];

9) wniosków w sprawie wykonania zaleceń dotyczących San Marino przyjętych przez Komitet Stron [IC-CP(2025)10-prov] oraz

10) wniosków w sprawie wykonania zaleceń dotyczących Słowenii przyjętych przez Komitet Stron [IC-CP(2025)11-prov].

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia r.

W imieniu Rady
Przewodniczący